UCHWAŁA NR XXVIII/229/26

RADY MIEJSKIEJ W SOCHACZEWIE

z dnia 16 października 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Miasta Sochaczew

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15, art.18 b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 662 z późn. zm.)[1] oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 1691) Rada Miejska w Sochaczewie uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę z dnia 10 września 2026 roku przekazaną przez Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie na działalność Burmistrza Miasta Sochaczew z przyczyn faktycznych i prawnych wskazanych w uzasadnieniu uchwały, stanowiącym jej integralną część.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Sochaczewie do poinformowania skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ
Sylwester Kaczmarek

[1] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 1688, Dz. U. z 2026 r. poz. 912.

Uzasadnienie:

Do Rady Miejskiej w Sochaczewie wpłynęła skarga mieszkańca Sochaczewa opatrzona datą 9.09.2026 r. przekazana za pośrednictwem Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie (WK-III.1411.161.2026.DM) w dniu 10.09.2026 r. do tut. Urzędu Miejskiego w Sochaczewie, na działalność Burmistrza Miasta Sochaczewa dotycząca odmowy zapewnienia transportu małoletniej córce z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego ze względu na zagrożenie niedostosowaniem społecznym do Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w Piasecznie.

Mama małoletniej zwraca uwagę, że na terenie Sochaczewa nie funkcjonuje Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii. Placówka do której uczęszcza córka jest oddalona od miejsca zamieszkania o 80 km. Ze względu na odległość córka w czasie nauki przebywa w internacie i okresowo wraca do domu.

Autorka skargi otrzymała stanowisko Urzędu Miasta w Sochaczewie o braku podstawy prawnej do zapewnienia córce bezpłatnego transportu. Zwróciła się do Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie o zbadanie prawidłowości i zgodności z obowiązującymi przepisami stanowiska Miasta Sochaczew, z uwzględnieniem całokształtu sytuacji edukacyjnej małoletniej córki.

Mama małoletniej nie posiada własnego środka transportu. Ponadto sprawuje stałą opiekę nad drugim niepełnosprawnym dzieckiem. Regularne, samodzielne pokonywanie trasy około 160 km w obie strony, nie jest dla niej możliwe. Korzystanie z komercyjnego transportu na tak znacznej odległości stanowi natomiast bardzo duże obciążenie finansowe.

Skarżąca zaznacza, że nie zamierza rezygnować z kształcenia córki w MOS ani przenosić ją do zwykłej szkoły w miejscu zamieszkania. Córka dobrze zaadaptowała się w placówce a pobyt w MOS odpowiada jej aktualnym potrzebom edukacyjnym i wychowawczym. Problem dotyczy wyłącznie zapewnienia dziecku realnej możliwości bezpiecznych przejazdów pomiędzy miejscem zamieszkania a placówką.

Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie przekazał zgodnie z art. 231 § 1 w zw. z art. 222 oraz art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego skargę na działalność Burmistrza Miasta Sochaczewa do rozpatrzenia Radzie Miejskiej.

Skarga została przekazana do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, która na posiedzeniu w dniu 8 października 2026 r. po wysłuchaniu wyjaśnień Pani Kamili Gołaszewskiej-Kotlarz – Zastępcy Burmistrza Miasta i Pani Danuty Szewczyk-Kozłowskiej – Dyrektora Miejskiego Zespołu Ekonomiczno-Administracyjnego oraz po zapoznaniu się z treścią skargi i korespondencją w przedmiotowej sprawie, ustaliła, że Miasto Sochaczew pismem z dnia 3 września 2026 r., znak MZEA.0464.3P.2026, poinformowało Skarżącą, że jej wniosek z dnia 24 sierpnia 2026 r. nie może zostać uwzględniony, ponieważ brak jest podstawy prawnej nakładającej na Miasto obowiązek zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu córki do Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w Piasecznie.

Obowiązek transportowy został uregulowany odrębnie w art. 39 ust. 4 ustawy – Prawo oświatowe. W art. 39 ust. 4 pkt 1 ustawodawca wskazał „uczniów niepełnosprawnych, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 127". Odesłanie do art. 127 nie może zostać odczytane w oderwaniu od określenia „uczniowie niepełnosprawni" użytego bezpośrednio w art. 39 ust. 4.
Z orzeczenia przedstawionego przez Skarżącą wynika, że zostało ono wydane ze względu na zagrożenie niedostosowaniem społecznym. Jest to odrębna od niepełnosprawności przesłanka objęcia ucznia kształceniem specjalnym. W przedstawionym stanie faktycznym nie została więc spełniona przesłanka podmiotowa z art. 39 ust. 4 pkt 1 Prawa oświatowego.

Komisja odniosła się również do podniesionej w skardze kwestii istnienia innych podstaw prawnych pozwalających na organizację lub finansowanie transportu. Pierwotny wniosek Skarżącej został oparty na przepisach Prawa oświatowego i dotyczył realizacji przez Miasto obowiązku bezpłatnego dowozu. Analiza przepisów tej ustawy nie wskazuje innej podstawy nakładającej na Miasto obowiązek organizacji lub finansowania transportu do Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii ucznia, którego orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego zostało wydane wyłącznie ze względu na zagrożenie niedostosowaniem społecznym.
Także art. 39 ust. 4a Prawa oświatowego, który przewiduje możliwość zorganizowania przez gminę transportu w przypadkach, w których nie ma ona obowiązku zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki, odnosi tę możliwość do dzieci i młodzieży niepełnosprawnej. Nie stanowi on zatem podstawy do organizacji transportu w stanie faktycznym objętym niniejszą skargą.
Przedmiotem wniosku z dnia 24 sierpnia 2026 r. nie było przyznanie świadczenia lub innej formy pomocy na podstawie odrębnych ustaw. Ocena prawidłowości działania Burmistrza dotyczy zatem sposobu rozpatrzenia konkretnego żądania skierowanego do Miasta na podstawie przepisów oświatowych. Brak jest podstaw do uznania, że rozpoznając taki wniosek Burmistrz miał obowiązek poszukiwania wszelkich potencjalnych form wsparcia przewidzianych w innych dziedzinach prawa.
Okoliczności osobiste i rodzinne wskazane w skardze mogą powodować istotne trudności organizacyjne i finansowe, jednak nie mogą prowadzić do rozszerzenia ustawowego obowiązku gminy poza przypadki wskazane w ustawie. Również odległość placówki od miejsca zamieszkania nie tworzy samodzielnie prawa do transportu na podstawie art. 39 ust. 4.

Odmowa zapewnienia transportu nie stanowi zakwestionowania prawa uczennicy do kształcenia specjalnego ani możliwości realizowania tego kształcenia w Młodzieżowym Ośrodku Socjoterapii. Ocenie podlega wyłącznie istnienie ustawowego obowiązku Miasta w zakresie organizacji i finansowania przewozu.

W związku z powyższym Komisja Skarg Wniosków i Petycji stwierdziła, że stanowisko Burmistrza Miasta przedstawione w piśmie z dnia 3 września 2026 r. znajduje oparcie w przepisach Prawa oświatowego. Tym samym, brak jest podstawy prawnej nakładającej na Miasto obowiązek zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu córki do Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w Piasecznie.

Wobec przyjętych ustaleń Rada Miejska w Sochaczewie uznała przedmiotową skargę na Burmistrza Miasta Sochaczew za bezzasadną.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 1691) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania Skarżącego.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ
Sylwester Kaczmarek